

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **JUDr. J. V., Ph.D.,**
bytem [...]
adresa pro doručování: [...]

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2016, čj. MV-111663-48/VS-2015

takto:

- I. Žaloba se **odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se **vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 24. 2. 2016, čj. MV-111663-48/VS-2015 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti sdělení Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskoprávního, (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 13. 7. 2015, čj. S-MHMP 724310/2015, kterým správní orgán prvního stupně nevyhověl žádosti žalobce na určení neplatnosti fiktivního doručení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 5. 2015, čj. S-MHMP 724310/2015, ZIO/724310/2015/D/Pek (dále jen „**Meritorní rozhodnutí**“), žádosti žalobce na určení okamžiku doručení Meritorního rozhodnutí dnem 1. 6. 2015 podle § 24 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku žádosti žalobce na určení neplatnosti doručení Meritorního rozhodnutí podle § 41 odst. 3 ve spojení s § 24 odst. 2 správního řádu (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Napadeným rozhodnutím, doručeným žalobci dne 24. 2. 2016 bylo odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto a Prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Žalobce v žalobě odkázal na skutečnost, že proti Meritornímu rozhodnutí brojí samostatnou žalobou ve věci vedené u zdejšího soudu pod spis. zn. 2 A 47/2015, přičemž

úvodem k žalobě z opatrnosti konstatoval, že Napadené rozhodnutí dle jeho názoru není vyloučeno ze soudního přezkumu v soudním řízení správním. Žalobce měl za to, že Napadené rozhodnutí není rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., protože nepředchází vydání konečného rozhodnutí ve věci, naopak meritorní rozhodnutí časově následuje, tudíž není splněna jím odkazovanou judikaturou předjímaná podmínka věcné a časové posloupnosti subsumpcie předběžného rozhodnutí v rozhodnutí konečném, tedy v daném případě již vydaném Meritorním rozhodnutí. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, čj. 8 As 9/2011 - 28, a ze dne 25. 9. 2013, čj. 1 As 51/2013 - 58, ze kterých podle jeho úsudku vyplynulo, že konečné zamítavé usnesení správního orgánu, kterým tento nevyhověl návrhu na určení neplatnosti doručení dle § 24 odst. 2 správního řádu nebo neprominul zmeškání úkonu dle § 41 správního řádu, lze napadnout správní žalobou, když po něm již nebude následovat další konečné rozhodnutí ve věci.

3. Žalobce dále v žalobě předestřel, že Napadené rozhodnutí nespadá ani do výluky soudního přezkumu rozhodnutí ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s., tedy že se nejedná ani o rozhodnutí, kterým se vede řízení před správním orgánem, protože rozhodnutí tohoto typu dosud relevantní judikatura (na rozdíl např. od rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty) výslovně nezařadila pro svůj procesní charakter mezi rozhodnutí vyloučená ze soudního přezkumu. Napadené rozhodnutí tak podle názoru žalobce implicitně konstituovalo nová práva a povinnosti a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008 - 98 nebylo pouhým procesním úkonem technicky zajišťujícím průběh řízení, když zároveň určením okamžiku doručení Meritorního rozhodnutí až ke dni 1. 6. 2015 by bývala marně uplynula dne 28. 5. 2015 prekluzivní lhůta, s níž byl spojen zánik odpovědnosti žalobce za přestupek. Zároveň žalobce s odkazem na judikatorní praxi Nejvyššího správního soudu konstatoval, že rozhodnutím procesní povahy nemůže být, a soudnímu přezkumu tak podléhá takové rozhodnutí, které se může zásadním způsobem dotknout právní sféry účastníka řízení, i když jím není správní řízení ukončeno konstitutivním rozhodnutím. Žalobce tak mj. s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, čj. 8 As 44/2005 - 73, uzavřel, že *„není tedy podstatné, zda se jedná o rozhodnutí procesněprávní či hmotněprávní povahy, ale zda se může projevit v právní sféře účastníka řízení...“*.
4. V samotné žalobě pak žalobce po procesní rekapitulaci průběhu řízení a popisu skutkového stavu obšírně podal v zásadě šest žalobních bodů, jimiž brojil proti Napadenému rozhodnutí. Všechny tyto žalobní body spojovala zásadní námitka žalobce, že žalovaný nemohl Meritorní rozhodnutí doručit uplatněním fikce, když k doručování nepoužil adresu žalobce pro doručování zapsanou v evidenci obyvatel.
5. V prvním žalobním okruhu žalobce namítal, že žalovaný z pouhého pasivního podpisu protokolů o ústním jednání před správním orgánem prvního stupně s nadepsanou adresou pro doručování v místě svého trvalého bydliště žalobce v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nemohl v souladu se zákonem vyvozovat, že žalobce požádal o doručování na adresu svého trvalého bydliště, protože tak žalobce neučinil výslovně.
6. Ve druhém žalobním okruhu žalobce namítl, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyšel ze skutkových zjištění, která neodpovídala obsahu spisu. Za nepravdivá a spisově nepodložená žalobce označil ta tvrzení žalovaného, v nichž tento hodnotil procesní podání žalobce jako podání, na nichž jiná adresa pro doručování buď zcela absentovala, resp. žalobce sám sebe označoval v identifikačních údajích uvedením adresy trvalého

pobytu, a nikoliv jiné adresy pro doručování žalobci, a konečně, že adresu pro doručování žalobce začal uvádět až ve svých podáních počínaje dnem 1. 6. 2015. Žalobce pak kontroval zejména tím, že na veškerých svých podáních v zápatích svou adresu pro doručování výslovně uváděl, přičemž podání bylo třeba posuzovat podle jeho skutečného obsahu.

7. Žalobce ve třetím žalobním okruhu namítl, že žalovaný nijak důkazně nepodložil, že písemnosti ze strany správních orgánů mu byly zasílány na adresu trvalého pobytu, na které si je osobně přebíral. Pro tyto účely nelze podle žalobce použít jím podepsané doručky s nadepsanou adresou trvalého pobytu, neboť samotný fakt uvedení této adresy nemůže prokazovat to, že žalobce tyto doručky musel podepisovat výhradně na adrese svého trvalého pobytu. Žalobce naopak v rámci vedeného správního řízení listinně čestnými prohlášeními rodičů, dcery i svého vlastního nabídl správním orgánům výklad opačný, tudíž že písemnosti v řízení přebíral jen na jiné adrese pro doručování, kde provozoval rovněž svou advokátní praxi.
8. Za fabulaci bez opory ve správním spisu pak žalobce ve čtvrtém žalobním okruhu označil tvrzení žalovaného, že nepřevzetí Meritorního rozhodnutí bylo vedeno snahou žalobce vyhnout se jeho doručení za účelem dosažení zániku odpovědnosti za přestupek. Podle žalobce to byl naopak žalovaný, kdo nesprávným doručováním žalobci zatížil řízení vadou. Žalobce rovněž odmítl, že by způsobil jakékoliv průtahy v řízení, když i odvolání podával v řízení ve věci samotné, které skončilo vydáním Meritorního rozhodnutí, řádně a včas. Naopak byl to správní orgán prvního stupně, který k žádosti poškozeného odročil o čtyřicet dní jeho výslech, resp. odložil i výslech osob jmenovaných svědků.
9. V pátém žalobním okruhu žalobce brojil proti řádnosti doručení Meritorního rozhodnutí, když žalovaný vhodil oznámení o jeho doručení do domovní schránky jeho otce, nikoliv však žalobce, čímž zabránil, aby žalobce měl objektivní možnost se s jemu adresovaným úkonem seznámit tak, jak o tom hovoří Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 8. 2011, čj. 7 As 53/2011 - 77. Žalobce se tak jako opomenutý účastník řízení seznámil s Meritorním rozhodnutím až dne 1. 6. 2015 při osobním nahlížení do spisu.
10. V posledním okruhu žalobních námitek se žalobce ohradil vůči tomu, že správní orgány nevypořádaly jeho námitky podjatosti vůči Mgr. P. a její přímé nadřízené, nerozhodly ani o druhé a třetí námitce podjatosti vůči Mgr. M. a že rovněž odůvodnění Napadeného rozhodnutí nepravdivě uvádělo, že žalovaný posuzoval podjatost všech úředních osob Magistrátu hlavního města Prahy a námitku podjatosti žalobce zamítl jako nedůvodnou, resp. že vznesené námitky žalobce byly vždy na jednotlivých stupních zamítány.
11. Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zdali je žaloba směřující proti Napadenému rozhodnutí žalovaného vůbec ve správním soudnictví věcně projednatelná. Především tak soud zkoumal, jestli jsou v předmětném případě dány podmínky řízení, případně jestli Napadené rozhodnutí nemá povahu rozhodnutí kompetenčně vyloučeného ze soudního přezkumu.
12. Městský soud v Praze přitom dospěl k následujícím závěrům.
13. Podle § 2 s. ř. s. poskytují správní soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

14. V § 6 s. ř. s. se uvádí, že z rozhodování soudů ve správním soudnictví jsou vyloučeny věci, o nichž to stanoví tento nebo zvláštní zákon.
15. V § 31 odst. 2 s. ř. s. je stanoveno, že mimo jiné ve věcech přestupků rozhoduje specializovaný samosoudce.
16. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.
17. V § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nepřipustná tehdy, domáhá-li se jí žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Z § 70 písm. b) a c) s. ř. s. se v návaznosti na to podává, že ze soudního přezkumu jsou vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy, potažmo ty úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.
18. Soud podotýká, že v posuzovaném případě brojí žalobce podanou žalobou proti Napadenému rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti sdělení, kterým správní orgán prvního stupně nevyhověl žádostem žalobce podaným v režimu § 24 odst. 2 správního řádu (žádostem o určení neplatnosti doručení a určení okamžiku doručení Meritorního rozhodnutí), resp. žádosti o přiznání odkladného účinku žádosti žalobce na určení neplatnosti doručení Meritorního rozhodnutí podle § 41 odst. 3 ve spojení s § 24 odst. 2 správního řádu.
19. Soud přitom dospěl z níže uvedených důvodů k závěru, že Napadené rozhodnutí představuje rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem a které se v posuzované věci přímo nedotklo práv žalobce založených hmotným právem.
20. Soud předesílá, že žalobci mohl přisvědčit potud, že Napadené rozhodnutí nepředstavuje v nyní posuzované věci úkon správního orgánu předběžné povahy, neboť v jeho případě nejsou splněny judikatorně opakovaně akcentované věcné a časové podmínky vydání takového rozhodnutí, tj. především, že „...rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné...“, jak uvedl Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 7. 3. 2017, čj. 5 A 218/2013 - 36. Právě předběžnost rozhodnutí totiž předpokládá opačnou časovou posloupnost, nežli jaká je dána v případě Napadeného rozhodnutí, které bylo žalovaným vydáno teprve až následně po vydání Meritorního rozhodnutí, čili nemohlo být do něho logicky následně promítnuto.
21. K závěrům odlišným od žalobce však dospěl Městský soud v Praze v případě zvážení aplikace § 70 písm. c) s. ř. s., podle něhož jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.
22. Správní soudy ustáleně judikují, že podle ust. § 70 písm. c) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny takové úkony správního orgánu, které svými účinky nepřesahují rámec řízení vedeného před správním orgánem, tj. úkony, jimiž se správní orgán nedotkl přímo těch práv účastníka, která zakládá hmotné právo, ale zasáhl jen do procesních práv v daném řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, čj. 1 As 4/2004 - 75, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, čj. 4 As 48/2008 - 23, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 As 20/2012 - 33, rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 7. 1999, sp. zn. 5 A 48/99, publikované ve sbírce Soudní judikatura pod č. 664/2000).

23. Soud je přitom přesvědčen, že Napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve věci samé, nýbrž má povahu odlišnou, na meritorním rozhodnutí závislou a přitom tvořící pevnou součást správního řízení vedeného žalovaným v meritorně již rozhodnuté věci, přičemž jeho vydáním se žalovaný nedotkl přímo těch práv účastníka, která zakládá hmotné právo.
24. Soud v tomto směru považuje za relevantní ustálené judikatorní závěry, dle nichž rozhodnutí o návrhu účastníka řízení na prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné podle § 50d odst. 1 o. s. ř. je rozhodnutím, jímž se ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. pouze upravuje vedení řízení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2010, čj. 3 Ans 13/2010 - 109). Nejvyšší správní soud v této souvislosti opakovaně judikoval, že usnesení o návrhu žalobce na prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné je nutno považovat pouze za rozhodnutí upravující vedení řízení, které nemá vliv na rozhodnutí ve věci samé.
25. Jakkoli byly tyto závěry vysloveny na půdorysu rozhodnutí o žádosti o prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné v soudním řízení pro účely aplikace upravujícího přípustnost kasační stížnosti dle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., je třeba tyto závěry pro jejich relevanci aplikovat i při posouzení povahy obdobného typu rozhodnutí vydávaného podle § 24 odst. 2 správního řádu ve správním řízení optikou § 70 písm. c) s. ř. s., zvláště pak tehdy, pracují-li obě ustanovení s. ř. s. se shodným pojmem (rozhodnutí „upravující vedení řízení“).
26. I ve vztahu k Napadenému rozhodnutí podle přesvědčení soudu platí, že rozhodnutí o žádosti podle § 24 odst. 2 správního řádu je vydáváno po vydání rozhodnutí, o vyslovení neplatnosti jehož doručení (resp. o určení okamžiku doručení) účastník rozhodnutí usiluje, přičemž tímto rozhodnutím žalovaný nemohl v konkrétním případě zasáhnout do práv účastníka založených hmotným právem.
27. Je tomu tak proto, že účinkem Napadeného rozhodnutí bylo v daném případě toliko určení okamžiku doručení Meritorního rozhodnutí, aniž by byly samotným Napadeným rozhodnutím (přímo) vyvolány důsledky předvídané v § 65 odst. 1 s. ř. s. Jakkoli je s posouzením okamžiku doručení v posuzované věci spojena otázka plynutí prekluzivní doby pro zánik odpovědnosti žalobce za přestupek, do hmotných práv žalobce není a nemůže být zasahováno přímo vyslovením neplatnosti doručení případně určením jiného okamžiku doručení, ale toliko předchozím procesním postupem žalovaného a vydáním Meritorního rozhodnutí. Otázky týkající se vad doručování Meritorního rozhodnutí pak přímo souvisí a dotýkají se účinků vyvolaných v právní sféře žalobce samotným Meritorním rozhodnutím. Žalobce je oprávněn na tyto vady poukazovat a bránit se proti postupu žalovaného v žalobě proti Meritornímu rozhodnutí, jak také v posuzované věci činí (srov. dále). Soud tedy považoval v posuzovaném případě z dále podrobněji popsanych důvodů za významné, že otázka určení okamžiku doručení Meritorního rozhodnutí a jeho vlivu na běh prekluzivní doby je imanentní účinkům vyvolaným přímo Meritorním rozhodnutím, přičemž v případě připuštění samostatného přezkumu Napadeného rozhodnutí by tato otázka zůstala nadále otevřená a byla by paralelně posuzována v řízení o žalobě proti Meritornímu rozhodnutí. Takový výklad pak nelze podle přesvědčení soudu připustit.
28. Soud v této souvislosti podrobněji rozvádí, že nemohl přehlédnout, že žalobce podanou žalobou zřetelně usiluje o posouzení otázky plynutí prekluzivní doby pro zánik odpovědnosti za přestupek, za který mu byla Meritorním rozhodnutím uložena pokuta.

Svémi žalobními námitkami proto zpochybňuje platnost doručení Meritorního rozhodnutí dne 25. 5. 2015 a poukazuje na důvody, pro které je přesvědčen, že mu bylo Meritorní rozhodnutí doručeno teprve dnem 1. 6. 2015.

29. Žalobce se přitom proti Meritornímu rozhodnutí brání rovněž samostatnou žalobou, projednávanou zdejším soudem pod sp. zn. 2 A 47/2015, v níž soudu (mj.) předesílá shodné žalobní námitky týkající se určení okamžiku doručení Meritorního rozhodnutí a jeho vlivu na běh prekluzivní lhůty. V řízení vedeném pod uvedenou spisovou značkou se tak zdejší soud bude muset vypořádat se všemi žalobními námitkami, které žalobce v souvislosti s doručováním Meritorního rozhodnutí a jeho vlivem na běh lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek vznesl. Ochrana veřejného subjektivního práva žalobce, konkrétně pak práva na to, aby nebyl postihnut rozhodnutím orgánu veřejné moci za přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty, je tak v plném rozsahu zajištěna soudním přezkumem Meritorního rozhodnutí. Žalobou Napadené rozhodnutí na uvedených poměrech nebylo s to ničeho změnit – soud by si byl povinen otázku doručení Napadeného rozhodnutí a jeho vlivu na prekluzivní lhůtu povinen posoudit v řízení o žalobě proti Meritornímu rozhodnutí bez ohledu na to, k jakým závěrům by správní orgán prvního stupně či žalovaný k žádosti žalobce o určení jiného okamžiku doručení dospěli.
30. Podanou žalobou namísto toho žalobce usiluje o duplicitní posouzení identických právních otázek, jimiž je soud povinen se zabývat v řízení o žalobě proti Meritornímu rozhodnutí, v dalším soudním řízení, nadto pak dokonce v jiném složení (specializovaný senát namísto specializovaného samosoudce). Takový postup však soudní řád správní nepředpokládá. Soud je přesvědčen, že duplicitní posuzování různých otázek zákonnosti Meritorního rozhodnutí v různých řízeních, resp. umělé vydělování problematiky doručování Meritorního rozhodnutí a jeho vlivu na prekluzivní dobu (tj. otázky konkrétního atributu zákonnosti Meritorního rozhodnutí) do samostatného řízení, v němž by tato otázka byla posuzována paralelně s posuzováním shodné otázky v řízení o žalobě proti Meritornímu rozhodnutí, odporuje systému poskytování ochrany subjektivním veřejným právům upravenému soudním řádem správním.
31. Podle přesvědčení soudu by naopak duplicita rozhodování téže právní otázky naopak za určité konstelace v rozhodování zdejšího soudu mohla vést k právní nejistotě žalobce a ve svém důsledku i k odepření spravedlnosti v předložené věci, zvláště pokud by v obou paralelně vedených řízeních, týkajících se jednoho a téhož meritorního rozhodnutí, bylo v obou řízeních rozhodnuto odlišně.
32. Obdobně jako v případě rozhodnutí soudu o prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné v soudním řízení pro účely aplikace § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je tak v případě Napadeného rozhodnutí, tj. rozhodnutí správního orgánu o žádosti o určení neplatnosti doručení rozhodnutí, resp. žádosti o určení jiného okamžiku doručení rozhodnutí dle § 24 odst. 2 správního řádu pro účely aplikace § 70 písm. c) s. ř. s., třeba dle přesvědčení soudu uzavřít, že uvedeným rozhodnutím bylo toliko upraveno vedení řízení a nebylo jím v daném případě zasaženo do veřejného hmotného subjektivního práva žalobce. Napadené rozhodnutí podle přesvědčení soudu samostatně nekonstitovalo nová hmotná práva a povinnosti žalobce, ani je neměnilo, nerušilo či závazně neurčilo, neboť ta se nadále odvíjejí přímo od Meritorního rozhodnutí.
33. Otázka doručení Meritorního rozhodnutí a jeho vliv na běh prekluzivní doby pro zánik odpovědnosti za přestupek přitom bude v úplnosti posouzena soudem v dříve zahájeném

řízení o žalobě proti Meritornímu rozhodnutí vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 2 A 47/2015. Odnětí možnosti brojit proti Napadenému rozhodnutí samostatnou žalobou tak žalobce v jeho právech nikterak nezkracuje a nijak ho nez bavuje práva na přístup k soudu.

34. Soud pro úplnost podotýká, že nemohl přisvědčit žalobci v tom, že by přípustnost podání žaloby proti Napadenému rozhodnutí plynula z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, čj. 8 As 9/2011 - 28, a ze dne 25. 9. 2013, čj. 1 As 51/2013 - 58, v nichž soud připouštěly soudní přezkoumatelnost usnesení o zamítnutí návrhu na určení neplatnosti doručení nebo usnesení o neprominutí návrhu na navrácení v předešlý stav pro případy týkající se podání odporu proti příkazu. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, čj. 3 As 248/2015 - 22, č. 3467/2016 Sb. NSS, vztahuje-li se žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odporu, o němž správní orgán následně nerozhoduje, ale již samotným podáním odporu se vydaný příkaz ruší, má rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání úkonu v takovém případě přímý dopad do hmotných práv účastníka, neboť v závislosti na výsledku rozhodnutí o žádosti buď existuje pravomocný příkaz o uložení sankce, nebo v důsledku podaného odporu ještě není o uložení povinnosti rozhodnuto. Jedině v tomto specifickém a výjimečném případě lze tedy podle Nejvyššího správního soudu usnesení o žádosti o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 6 správního řádu považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., kdy následné rozhodnutí o odvolání je přímo přezkoumatelné v řízení o žalobě. O takový případ se však v nyní posuzovaném případě v žádném ohledu nejedná.
35. Soud nad rámec nezbytného odůvodnění doplňuje, že dle § 31 odst. 2 s. ř. s. je to právě a jen specializovaný samosoudce, kdo je zákonem povolán komplexně posoudit otázky zákonnosti doručení Meritorního rozhodnutí a jeho vlivu na běh prekluzivní doby pro zánik odpovědnosti za přestupek.
36. Městský soud v Praze tedy shrnuje, že Napadené rozhodnutí je ve světle výše vyložených důvodů třeba považovat za rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení podléhající kompetenční výluce ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s.
37. Soud s ohledem k takto formulovaným závěrům žalobu pro nepřípustnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s kompetenční výlukou upravenou v § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s. co
38. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. S ohledem na ustanovení § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o soudních poplatcích**“), soud také rozhodl o vrácení žalobcem zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích bude poplatek žalobci vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
39. Soud rozhodl z dále vyložených důvodů o odmítnutí žaloby bez jednání, neboť nerozhodoval o věci samé (srov. § 49 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. května 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu